

22110047

CATALAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
CATALAN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
CATALÁN A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)
Mercredi 11 mai 2011 (matin)
Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Comenti **un** dels dos textos següents:

1.

Jo estimava el Ferran, l'estimava tant que no vaig poder dir-li cap altra cosa. El volia i volia casar-me amb ell, sempre ho havia volgut. Des que el vaig veure al meu costat, al balcó, tibant la maroma del pi de Quaranta Hores, amb aquelles mans de boga mullada. Des d'aleshores havia començat a ser el meu home. Ni tan sols jo ho sabia, però ell ja era el meu home.
 5 Ho vaig començar a saber després, quan em va donar el condol per la mort de l'avi, quan vaig haver d'abaixar la vista per no caure dins d'aquells pous tan amples, tan pregons. La resta, el que havia passat a ca l'avi, les trobades furtives a Can Cirera, les cites d'amagatotis, la baralla amb l'Albertet, les cartes que mai no havien arribat a València i les que hi havien arribat després, tot el que havia ocorregut era arrossegat pel mateix riu, un riu que finalment havia acabat mullant-me amb la seua
 10 forca tan aixafadora.

Durant uns quants dies vaig intentar ordenar els pensaments. No havia dit res a ningú, però la Maria aquella mateixa vesprada m'havia adreçat una mirada d'aqueixes que només les dones podem entendre. Sabia que el Ferran m'estimava, sabia que jo l'estimava, però temia la reacció que allò podia provocar. Finalment, un capvespre que estàvem soles, la Maria va seure
 15 al meu costat i va esperar que jo sortís de les meues cabòries.

–En aquesta vida, xiqueta –sempre em diria xiqueta!–, cada cosa té el seu temps i cada temps la seua cosa. Si segues d'hora, no pots trillar; si ho fas tard, però, no hi ha res a trillar perquè els teuladins ja s'ho han cruspit i et costa espigolar les sobres... Un bancal el pots sembrar tots els anys, però hi ha collites que son úniques i si no les aprofites quan vénen...
 20 No va acabar la frase, però ho va dir clar i net. Fins aleshores jo havia pensat que encara tenia vint-i-set anys, però a partir d'aquella conversa vaig pensar que en tenia quasi trenta. Sempre he recordat els punys de la fadrina mentre m'ho deia, prement-se l'un contra l'altre, amb forca, com si tots dos volguessen amagar-se, com si cap d'ells no volgués restar a la banda de fora, al ras. Vaig intuir que potser havia estat mitja vida penedint-se d'haver-s'hi repensat a l'hora
 25 de segar i que nosaltres érem l'únic bancal que li restava, un bancal arrendat que mai no podria ser seu. I per això aquella mateixa nit ho vaig dir al pare. La reacció va ser la que jo esperava. La Maria, des de darrere, intentava donar-me ànims; l'Amalieta, en sentir els crits, va baixar espantada; el pare es va posar roig corn un titot, els ulls semblaven bategar-li i les paraules se li acumulaven als llavis, com un munt de pedres acabades d'ensulsir. El vaig deixar cridant i vaig
 30 arrencar a córrer escales amunt.

El pare i l'Amalieta van deixar de parlar-me. Sols la Maria, quan el pare no hi era, se m'apropava i em deia que no m'amoïnés, que les coses s'encalmarien i que tard o d'hora, quan veiessen el primer netet renouejant per casa, se n'oblidarien. Jo pensava que no, que el riu cada cop baixava més revolt i que aviat acabaria xopa del tot.

Francesc J Bodí, *Guerres perdudes* (1997)

- De quina forma podem dir que l'estructura del text ajuda a entendre la psicologia dels personatges?
- De quina manera ens dona l'autor informació sobre la actitud dels membres de la família vers el personatge principal?
- Quines són les imatges que donen color al text?
- Quines estratègies narratives utilitza l'autor?

2.

Culpem el mes d'agost

Em puc preguntar hores i hores
si has estat tu o jo o l'agost
qui ha aixecat aquest mur insalvable,
com digué Espriu en un bell poema.

5 I només puc repetir-te el molt
que t'he estimat, el molt que et vull,
i com t'oblidaré, potser,
la setmana vinent o l'altra.

Havies de tenir un poc de calma,
10 esperar la tardor, el meu temps
(els escorpins som increïbles amb la mort
de les fulles, el capvespre dels arbres).

La culpa ha estat de l'agost,
mes ple de malentesos, d'insídies i malèvol
15 (encara que soni a títol
de novel·la anglesa barata).

A la tardor, tot el que podré estimar
–i amb tu n'he après molt, sempre
em caldrà agrair-t'ho– no podrà esborrar
20 dels nostres moments una suau enyorança.

I escric en una temptativa vana
de fer anys d'onze mesos o dies plujosos.
Culpem, amor, el mes d'agost, no a nosaltres
ni els segons que vam estimar-nos.

Marta Pessarrodona, *Tria de Poemes* (1994)

- Què ens sorprèn pel que fa a la relació amorosa que es descriu al poema?
- Quina és l'estructura del poema?
- Quins tipus de repeticions, imatges i llenguatge s'utilitzen?
- Com ens ajuda el poema a determinar el nivell de maduresa dels amants?